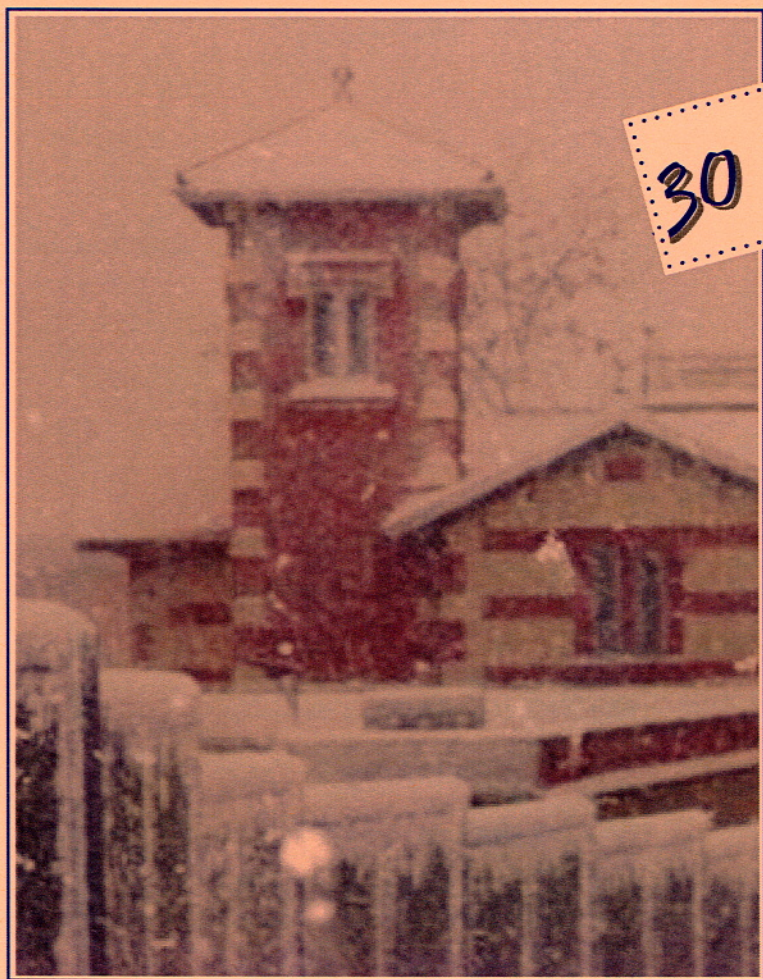

❖ Canigó XXI. ❖

Número 30

Fundació Privada Canigó

Juliol 2010

1978-2008
30 anys

Benvolgudes famílies i lectors en general, el primer que trobareu en aquest número de la revista és l'entrevista al Sr. Turull, al qual li hem d'agrair la seva disposició i el seu tracte. Cal dir que ens va transmetre optimisme i ganes de fer bé les coses.

Després, l'Albert ens introdueix l'Eix Temàtic que durant l'any 2010 es treballarà al Centre: la Biodiversitat. Com podreu veure, s'han realitzat moltes activitats sota aquesta línia, on, apart de transmetre coneixements, també s'han treballat actituds i competències. Em consta, personalment, que tots els nois i noies de Canigó tenen molt clar que hem de tenir cura de La Terra i que no hem de malbaratar recursos perquè puguin subsistir totes les formes de vida que hi poblen.

Fixeu-vos que, fins i tot, s'han realitzat investigacions de camp per conèixer de prop diferents ecosistemes: aiguamolls, la costa, el bosc, la ciutat... i quins són els animals i plantes més característics que s'hi poden trobar.

Us recomano el conte de Sant Jordi que apareix a la pàgina 23,

és força diferent als contes de dracs i princeses que sempre ens han explicat. Aquí, el drac, no cal que mori i pot viure amb perfecta harmonia amb el seu entorn. Però no us n'explico res més, ja ho descobrireu...

Menció especial es mereix l'article on se'ns explica l'experiència dels dos nois alemanys que van estar uns mesos entre nosaltres fent pràctiques. Penso que hem de sentir-nos orgullosos que ens demanin i que puguem donar formació a estudiants i, més encara, quan aquests són de fora. Està clar que per créixer i per seguir evolucionant ens hem d'obrir a la societat i, avui, aquesta societat és plural i globalitzada.

Ah! Si podeu visiteu el Pantà de Vallvidrera, segur que us sorprendrà.

De moment, res més. Us desitjo que tingueu tots unes bones vacances d'estiu.

Signat: Josep Casabó
-President-

L'ENTREVISTA

Joan Turull

Aquest any, a Canigó, hem realitzat una entrevista a **Joan Turull**.

Joan Turull, fill d'una prominent saga de pastissers, va decidir ser empresari per compte propi. Als 21 anys d'edat es va fer responsable del negoci familiar. A l'actualitat, amb 64 anys, és el president del gremi de pastissers de Barcelona i del Museu de la Xocolata.

Gràcies a ell, les persones celíiaques poden gaudir del plaer de la xocolata. La idea va sorgir a ran que una dona amb una filla celíaca va anar a casa seva i al veure que ella no podia menjar aliments que tinguessin gluten va decidir començar a fer aliments de pastisseria per a les persones

celíiaques.

Les persones celíiaques són aquelles que son intolerants al gluten (blat, ordi, sègol) i aquests aliments se substitueixen per blat de moro, soja, tapioca o arròs.

A més a més, va crear una Multinacional anomenada **Proceli**, la seu d'aquesta, es troba a Terrassa i s'està expandint arreu del món. Sense cap mena de dubte es pot dir que Joan Turull ha estat i és un pioner en pastisseries que es preocupen per l'alimentació de la gent.

Un treballador amb moltes ganes de seguir aprenent. Un exemple de constància i de superació contínua.

Carolina Rodríguez
-Monitora USAP-

Pregunta. Com es diu?

Resposta. El meu nom és Joan Turull.

P. Quan va néixer?

R. A l'any 1945.

P. Quants anys té?

R. Tinc 64 anys. En compliré 65 l'any que ve.

P. Està casat?

P. Sí i tinc dos fills: un noi i una noia.

P. Quins son els seus hobbies?

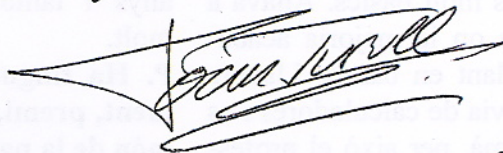
R. M'agraden molt les antiguitats, la pintura i la pastisseria.

P. Li agrada la música?

R. Sí que m'agrada, fins i tot vaig estar tocant amb una banda quasi dos anys, sóc molt del Beatles jo....

Per la fundació
Pravada "Canigo"
per tots els que hi esteu tan monitors
com treballadors del centre, me han fet
pensar un dels millors estonans de la meua
vida, seguiv així, sou vius.

Viva a braxada

President Gran Pastisseria Barcelona

P. És llaminer?

R. Sí que en sóc de llaminer.... però he de tastar moltes coses. La veritat és que m'agrada més un croissant que una mousse.

P. Quines són les seves postres preferides?

R. Unes postres preferides... En

tinc varies, però si he de triar....

Un Cardial o un Sacher, aquests són postres austríacs. Passen molt suaus i, a més, tots dos porten xocolata. I jo sóc un fan de la xocolata. M'agrada molt.

P. Com va sorgir la idea de dedicar-se a aquesta professió?

R. Com va sorgir la idea de dedicar-se a aquesta professió?

P. Aquesta pregunta és molt bona! El meu pare era forner i va començar a fer alguna cosa de pastisseria.... i em va dir: tu a fora! Vaig estar dos anys treballant fora de casa meva per aprendre. Després, als dos anys, vaig fer la mili i després vaig tornar cap a casa i vaig començar a portar el negoci.

P. Què ha estudiat? On ha estudiat?

R. He estudiat la vida. En aquell temps es deia comerç, però eren uns estudis molt bàsics. Anava a una escola on la majoria acabaven treballant en bancs. Llavors no n'hi havia de calculadores i es feia tot a mà, per això el professor ens ensenyava a fer les taules de multiplicar fins al 20. Això m'ha permès tenir una bona agilitat mental, sobretot a l'hora de comptabilitzar, tant, que vaig més ràpid que el gestor que tenim al gremi, que és economista.

El que vull dir amb això és que els estudis els vas fent durant tota la vida. A més, pots tenir una carrera, però el més important és tenir ganes d'aprendre. Si tens

interès a aprendre acabaràs fent el que tu vulguis. I tot el que fa un altre ho pots fer tu.

Vaig estudiar a Terrassa, al col·legi Agrada, un col·legi privat.

P. Com va començar el seu negoci? Quants any hi porta ?

El va començar el meu pare l'any 63 i a mi me'l va passar l'any 69, quan em vaig casar. Jo tenia 23 anys i la meva dona, 19.

P. Qui va ser el seu mestre?

R. Jaume Sabat, de Sant Cugat, i Pepe Balsells, que era com un germà per mi. Va morir fa dos anys i també em va ensenyar molt.

P. Ha tingut algun reconeixement, premi, rècords... dins del món de la pastisseria?

R. Amb el gremi de pastissers vam fer el record Guinness del pavelló olímpic. Abans de celebrar les Olimpíades, es va fer tot el recinte olímpic amb xocolata i jo hi era....

Reconeixements... Jo sóc pastisser, no sóc artista i aquests tenen més reconeixements que nosaltres. Vaig ser professor d'escola a l'any 85 i gaudia donant classes.

P. Quants anys porta sent el President del gremi?

R. Vaig entrar al 91 de Vicepresident i, després, de President al 95, per tant.... porto 14 anys.

P. Quina feina comporta ser President del Gremi de Pastissers?

R. Home... pensa que sóc President de Catalunya, també, i per tant tenim mil associats. Ara estem negociant amb Sanitat el nou

codi de bones pràctiques, ja que l'actual el trobem inacceptable per a un artesà. Ens han posat igual que indústria i amb això no estem d'acord.

Sóc Vicepresident d'Espanya i el dilluns, per exemple, tinc una reunió a Madrid. El President de Barcelona sempre és el Vicepresident d'Espanya perquè és el gremi més fort. Ser President d'Espanya, la veritat, més val

El Sr. Turull visitant i saludant els usuaris de l'STO.

que se sigui de Madrid...

També fem el conveni però no me'n cuido perquè no m'agrada massa... Ho fa una comissió.

Tinc un President de Museu que és el possible successor meu i és el que porta tot el Museu de Xocolata.

Tinc una altra persona que és responsable de la comissió de l'escola.

Tots ells despatxen amb mi per saber com va tot. Després, tinc dues secretàries al despatx i una altra a casa, que són les que em fan anar de bòlit!

P. On està la seva pastisseria?

R. A Terrassa.

P. Té molts clients?

R. En voldria més. Ara la venta ha baixat... Tinc els mateixos clients però aquests gasten menys. Tots ens ressentim de la crisi.

P. Quantes hores treballa?

R. Normalment em llevo entre les 8 i les 8:30 del dematí. No em llevo d'hora perquè estic molt al despatx. Volto molt i me'n vaig a dormir a la 1 de la nit cada dia.

P. Té molta gent al seu càrrec?

R. Ara mateix, a casa meva, en som 25 i 40 més al Museu, al gremi i a l'escola.

P. Els pastissers en quin horari acostumen a treballar?

R. De les 6 del matí a les 2 de la tarda.

P. Quantes hores es triga a fer un pastís?

R. Hores no. Quan fem el pastís, normalment tenim fet pa de pesic, la nata muntada, el rovell... i depenent del gruix, el pots fer entre 20 minuts i mitja hora. Però tot això depèn de si el pastís és molt gran, ja que si és així et pot portar tota la tarda.

P. Quants pastissos es podem fer en un dia?

R. Se'n poden fer molts, però tot depèn de la gent que hi treballi. Per exemple, una persona sola en pot arribar a fer uns 15 o 20, però no tot són pastissos, també es fabriquen pastes seques, pastes de full, etc.

L'any 70 vaig ser el creador dels productes sense gluten per a la gent que no pot menjar pa, les persones celíaques. Ara, el meu fill té una fàbrica que serveix 14 països, tenim el 50% de la producció fora d'Espanya. Aquesta es diu Procel.

P. Expliqui'ns quin ha estat el pastís més complicat d'elabo-

rar?

R. Mira, casi us diria que com a complicat, les pastes de full, ja que has d'estar molt al cas del que fas. La pasta de full és una cosa que fem de manera molt tranquil·la i que has d'anar vigilant contínuament, sobretot si són de mantega.

P. Es fa vostè mateix el pastís d'aniversari?

R. No, ja no.

P. Ha fet pastissos de boda?

R. Sí, n'he fet molts.

P. Té una escola pròpia de pastisseria?

R. No, pròpia no, és la del gremi.

P. Afecta la crisi el món de la pastisseria?

R. Sí, com a tothom, el que digui que no l'afecta és que us enganya.

P. Hi ha molts controls de qualitats i sanitat dins del món de la pastisseria?

R. I tant. Massa! Existeix tot un

El Sr. Turull, visitant la bugaderia.

control de qualitat.

P. Com va sorgir la idea d'obrir el Museu de la Xocolata?

R. Doncs va ser una mica de "carambola". Nosaltres anàvem a buscar un espai per l'escola. Teníem una escola al Carrer Condal, que és on tenim el gremi i locals propis. Però aquesta estava a un primer pis, sense escales de sortida... Després vam veure Rocca Junyent i aquest ens va adreçar a la Maravilla Rojo, que per mi és la millor dona que hi ha allà dins. Aquesta és la que em va cedir el que era la antiga casa dels militars. Mentrestant, tenia un amic que era director d'escola i que tenia molta vista de futur i em va proposar de fer un museu. La idea, al principi, no em va fer gràcia però al final semblava tenir sentit, així que vam fer el museu en comptes de l'escola. La veritat és que va ser una idea molt encertada, ja que ara som un referent que ocupa el 5è lloc del món en els museus de xocolata més visitats, amb 100.000 visites a l'any.

P. Quina obra li agrada més del museu? A nosaltres la Pedrera.

R. La Pedrera és molt maca, el

que passa és que amb el temps se'n fan de noves. Actualment diria que "La Pietat" és una de les més increïbles. Potser té alguna errada però l'obra pesa 200 kgs i està feta des de fa 30 anys. Es de xocolata i encara aguanta.

El mateix autor que la va fer va guanyar l'any passat el Premi del Barça. És un home molt hàbil i amb més edat que jo. També va fer el Camp del Barça, amb la Sagrada Família a dalt. És de les que més m'agraden.

P. Ha tingut ocasió de servir o de conèixer alguna persona important?

R. Tu no ets important? Tu pots ser tan importat com el Montilla...

Què entens per important? Pot ser que siguin famosos, que tinguin un lloc important... Sí que n'he conegut de gent així, però importat és la persona no pas el càrrec que tingui. Tu ets important, tots els que esteu aquí sou importants.

De gent famosa he conegut la Lucrecia, la Nina, Toni Albà... La veritat que m'agraden més aquests que els polítics, són més divertits. A més, els polítics no parlen, només callen, no diuen

res, perquè clar, sempre tenen por que els demanis alguna cosa (rialles).

P. Tens alguna anècdota?

R. Recordo d'un que per coure "tocinillos" (es cou al vapor), ara tenim una maquinària per fer-ho, però abans posàvem una fusta i un sac perquè aguantés la humitat. Per aguantar el sac saps el que un home li va posar a sota? Un kg de mantega! Imagina't amb la calor que suporta allò, un kg de mantega. No et dic com va quedar la mantega. Un espavilat... sempre n'hi ha d'espavilats

al món.....

P. Ha viatjat a altres països per temes relacionats amb la pastisseria? Quin ens destacaria i perquè?

R. Per la meua feina he viatjat bastant, sobretot per països de centre Europa i quan era més jove, però, la veritat és que sóc bastant còmode i no m'agrada viatjar, ja que sempre em passa alguna cosa. Menjo malament, no dormo bé...

Si he d'escollir una pastisseria em decantaria per la d'Àustria o la d'Alsàcia, aquesta és la que

El Sr. Turull, signant el Llibre de Visites de Canigó.

més s'assembla a la catalana. El que sí que m'ha ofert el viatjar és assaborir les diferents pastisseries, però et diré una cosa, la pastisseria catalana per mi és de les millors, és més variada i saborosa que a d'altres llocs d'Europa. La pastisseria catalana és la que és més rica en tradicions, no n'hi ha cap altra com la nostra. Diuen de la xocolata suïssa però això depèn de quin bombo se li doni. També la xocolata belga m'agrada molt però, per mi, és més bo la catalana.

Nosaltres vam ser els inventors de la xocolata sòlida. Abans es menjava com una infusió i no com una rajola. L'any 1777, un tal Fernández va fer la xocolata sòlida.

Potser, una de les empremtes que va marcar per fer un museu de la xocolata va ser que veiem que anaven fent museus per altres llocs i deien que les peces eren de fora, quan en realitat les primeres les vam fer nosaltres, als anys 40. El creador va ser Lluís Santa Pau. Estem parlant de xocolata artística.

P. Feu pastissos per gent amb problemes alimentaris? Fan pastissos per diabètics?

R. Fem pastissos per celíacs, sense ou, sense fruits secs....

P. Les tradicions catalanes estan molt lligades al món de la pastisseria (mones, panellets, tortells, torrons...) Quina destaca i perquè?

R. Comencem amb el Tortell de Reis. Aquest ve de França. Tant el tortell, com la coca de Sant Joan, com la de San Pere i altres coques, totes eren rodones, ja que simbolitzen el Sol. Això vol dir que provenen de festes paganes. Fixa't que les diades venen per la pagesia catalana. Ara acaben de passar els panellets i per fer-los s'ha recollit l'ametlla i el pinyó, que era el que tenia la pagesia catalana per fer els panellets. Darrera venen els torrons, que són mes àrabs i es feien amb mel. Per això està la Xixona i la d'Alacant, que es fa amb mel i, després, nosaltres els vam adaptar aquí amb sucre. Les mones es fan quan les gallines posen més ous. Tot bé de la pagesia catalana que és la que va imposar aquesta tradició. I la coca de Sant Joan és la que marca el solstici d'estiu.

Així que pensa que vosaltres teniu a casa una tradició més que mil·lenària....

P. Ens pot donar una recepta de pastís perquè la puguem fer a Canigó?

R. Te la puc donar però els pastissos no tenen receptes. En realitat, és pa de pessic i depèn la forma que tu li donis, el rovell d'ou que li posis, la nata muntada, etc. Però és complicat donar-vos una recepta i, més, de memòria. De totes maneres em comprometo a

enviar-vos una recepta d'algun pastís que podeu fer, com per exemple, el pastís de poma que serà més fàcil de fer, ja que el podreu fer al forn. Una altra cosa és el muntatge, tu fas la "torta" a la teva manera. No hi ha fórmula per fer un pastís ni hi ha sistema de fer. Ara, això sí, t'has de cremar algun dit per fer el pastís.

Tot el grup d'entrevistadors, la monitora i el Sr. Turull davant la seu de Canigó.

L'ANY DE LA BIODIVERSITAT

Introducció

Aquest any 2010, l'equip tècnic de Canigó vam decidir que ens afegiríem a la convocatòria de l'ONU per commemorar l'Any Internacional de la Biodiversitat.

Les Nacions Unides proposen prendre partit en la protecció de la varietat de formes de vida del nostre planeta.

Aquesta diversitat forma la xarxa vital de la qual som part integrant i de la qual en depenem per viure.

Des de Canigó hem pensat que era una molt bona excusa per poder aprendre coses sobre les plantes, els animals i sobre els diferents ecosistemes.

Pensem que per protegir, primer cal conèixer, per això els diferents serveis (STO, SOI, USAP i LLAR) ens hem proposat un treball anual:

Al principi, hem volgut aprendre aquesta nova paraula tant enrevessada, la biodiversitat. De mica en mica l'hem anat entenent i hem après què significa: dins el nostre Planeta Terra hi ha moltes formes de vida i totes són diferents.

Durant el primer quadrimestre

hem conegut diferents ecosistemes i les diferents plantes i animals que hi conviuen.

Al segon quadrimestre volem centrar-nos en conèixer quins perills poden afectar la biodiversitat. Per això investigarem sobre la contaminació, la construcció, la deforestació, la caça i pesca...

Finalment, al tercer quadrimestre mirarem de buscar petites coses que nosaltres puguem fer per posar el nostre granet de sorra en la protecció de la biodiversitat. Mirarem de promocionar comportaments sostenibles que ajudin a reduir el consum d'energia, l'emissió de CO₂, protegir espècies en perill d'extinció...

Esperem que les famílies ens ajudin en aquesta tasca de donar a conèixer el valor dels recursos naturals, aprendre coses dels éssers vius del nostre entorn i promocionar actituds responsables envers el nostre entorn.

I com deia aquell... Els petits canvis són poderosos!

Albert Rubí
-Director Tècnic-

— Ecosistemes: Investigació de camp —

Seguint l'eix temàtic que treballem aquest any, durant el mes de Maig hem realitzat una sèrie de sortides per estudiar els diferents ecosistemes que podem trobar a la nostra comarca: la costa, la zona urbana, el bosc i els aiguamolls. El primer taller en sortir va ser el de la **Núria** que va anar a conèixer **la costa**.

Un grup van anar amb el tren fins a l'estació de Montgat i els altres amb la furgoneta. Una vegada allà, vam apropar-nos fins a la platja per començar la nostra recerca. Allà vam trobar petxines, musclos, sorra i, fins tot, una ploma de gavina.

I després ens vam acostar fins a un petit bosc que hi havia a prop del mar per poder dinar amb una bona ombra.

El següent taller en sortir va ser el de la **Pilar**, que va fer un estudi de com és l'ecosistema **urbà**.

Van triar anar al parc de Montjuïc per visitar els jardins Mossèn Cinto Verdaguer. També vam arribar un grup en furgoneta i l'altre va pujar fins Montjuïc en el funicular. Tota una experiència!

Una vegada a dalt i contemplant

tota la nostra ciutat de Barcelona vam recollir mostres de: xiprer, fulles de plataners.. i vam fer fotos dels diferents animals que hi havia: gossos, gats, coloms...

Després va sortir el taller de la **Cristina** que van anar a conèixer una mica millor l'ecosistema del **bosc** al parc de Collserola. Aquí vam arribar de seguida ja que el tenim molt a prop del nostre centre.

Quan vam arribar, tot aprofitant el bon temps, vam esmorzar sota unes alzines molt grans que hi havia.

També el nostre grup es va posar "mans a l'obra" per poder portar diferents mostres d'aquest ecosistema al taller.

Nosaltres, com que estàvem molt a prop del punt d'informació del Parc, vam gaudir d'un audiovisual on ens ensenyaven els diferents animals i vegetals, que són una mica difícils de trobar quan passegem pel bosc.

Per últim, el taller de la **Virginia** va anar a visitar l'ecosistema de l'**aiguamolls** al Delta del Llobregat.

Vam arribar al punt d'informació del Delta on ens van explicar la

ruta que podíem fer.

Vam començar el nostre passeig per la vora del riu Llobregat, on vam poder veure com s'ajuntava amb el mar.

Tot caminant, vam arribar a una caseta de fusta amb finestres petites i on s'havia de fer molt silenci per poder contemplar diferents animals que viuen als aiguamolls: ànecs, ocells i fins i tot vam tenir la sort de veure com una cigonya es menjava un peix.

Amb totes aquestes mostres recollides a les diferents sortides, hem fet la nostra investigació de camp. Al taller hem confeccionat unes fitxes per poder classificar tot el material trobat (nom, espècie, característiques...).

Aquestes fitxes han estat enquadernades per poder-les consultar a la biblioteca.

-STO-

PD: Tot aquest material trobat ha estat recollit del terra, ja que, com sabeu, hem de tenir cura la natura i no podem arrancar res.

El taller de la Núria, a la sorra de la platja de Montgat.

**El taller de la Pilar a la Muntanya de Montjuïc.
Nenúfars del parc.**

**El taller de la Cristina recollint mostres i molt
atents a les explicacions de la seva monitora.**

Ecosistemes

Aquest quadrimestre, seguint amb la línia d'estudi que hem triat: la BIODIVERSITAT, cada taller s'ha centrat en buscar informació sobre uns ecosistemes en concret.

Així, buscant informació per Internet, ens hem assabentat que ens algunes zones del nostre Planeta

fa molt de fred i en unes altres, molta calor, en alguns llocs plou molt i en altres no cau ni una gota d'aigua. D'aquesta manera, cada taller ha estudiat dos ecosistemes. Per exemple: El taller de la Pilar ha estudiat el Desert i els Aiguamolls, el taller de la Cristina s'ha centrat en l'Alta Muntanya i la Costa, els nois de la Virgínia han buscat informació sobre el Bosc i el Pol Nord i, per últim, el taller de la Núria ha treballat la Selva i el Fons Marí. La veritat és que hem estat molt enfeïnats pintant animals de cada ecosistema i elaborant els murals.

Amb tots aquests preparatius, un

dia vàrem fer un joc que entre tots anomenarem "L'arca de Noé".

Vam elaborar unes fitxes amb animals que vam repartir entre tots els nois del taller.

Vam posar al mig del taller el mural d'un dels ecosistemes i vam anar preguntant als nois pels animals que podien pertànyer a cada hàbitat. Així, explicant les característiques de cada animal i com s'

adapta al medi, hem anat posant cada bèstia al seu cau. Hem après moltes coses sobre els animals i els ecosistemes.

Ens hem assabentat que el pingüí no pot viure al desert perquè no li agrada passar calor, sinó que li agrada el fred. De la mateixa ma-

nera, el camell no pot anar al fons marí perquè s'ofegaria.

D'aquesta manera hem après la importància que cada animal visqui a casa seva perquè, sinó, l'espècie corre perill i apareixen els que anomenem animals en perill d'extinció.

Ha estat un joc que, a part d'ensenyar-nos moltes coses, ha estat molt divertit. En acabar hem penjat els murals a l'entrada del taller perquè tothom vegi el nostre treball.

-STO-

A la Usap vam estudiar un dels homes més important del s. XIX. El personatge, gràcies al qual, sabem i comprem quin és l'origen de les espècies.

Charles Robert Darwin (12 de febrer de 1809 - 19 d'abril de 1882) va ser un naturalista anglès que va explicar que totes les espècies han evolucionat al llarg del temps a partir d'avantpassats comuns, mitjançant la selecció natural. Per tant, explica que la biodiversitat actual és fruit de milers d'anys d'evolució.

Darwin va desenvolupar el seu interès en la història natural mentre estudiava medicina a la Universitat d'Edimburg i, posteriorment, teologia a Cambridge. Durant els seus cinc anys de travesia en vaixell a l'HMS Beagle es va revelar com un eminent geòleg, amb observacions i teories que recolzaven les idees uniformistes de Charles Lyell. La publicació del seu diari del viatge el va fer famós com a autor popular.

Desconcertat per la distribució geogràfica de la fauna silvestre i pels fòssils recollits durant el vi-

atge, Darwin va estudiar la transmutació de les espècies i va concebre la seva teoria de la selecció natural el 1838.

La publicació més famosa de Darwin va ser "L'evolució de les espècies".

La **teoria evolutiva** o **darwinisme** es concreta en els següents punts o postulats:

- Les **formes de vida** no són estàtiques sinó que **evolucionen**. Les espècies canvien contínuament, unes sobreviuen i altres s'extingeixen.

- El procés de l'evolució és **gradual**, lent i continu, sense salts discontinus o canvis sobtats.

- Els organismes semblants estan **emparentats** i descendeixen d'un **avantpassat comú**. Tots els organismes vivents poden remuntar-se a un origen únic de la vida.

- La **selecció natural** és la clau, en dues fases, que explica tot el sistema.

La primera fase és la **producció de variabilitat (biodiversitat)**: la generació de modificacions espontànies en els individus.

La segona, la selecció a través de la **supervivència en la lluita per per la vida**: els individus més

ben dotats, els que han nascut amb modificacions espontànies favorables per fer front al medi, ambient tindran més possibilitats de sobreviure, de reproduir-se i de deixar descendents amb els seus avantatges.

Darwin va tenir un gran reconeixement quan va morir. Va ser una de les cinc úniques persones del segle XIX no pertanyents a la reialesa en rebre un funeral d'Estat, sent enterrat a l'Abadia de Westminster.

Nosaltres, a la USAP, vam estudiar la seva teoria i, a més, vam realitzar una sortida al Cosmocaixa per poder gaudir del seu viatge al Beagle

Al CosmoCaixa vam veure un exposició dedicada a Darwin i el viatge que va realitzar per la zona de l'Oceà Pacífic, des de la Patagònia fins el centre d'Amèrica. La idea era poder veure les coses que va descobrir en aquest viatge per saber més de tot el que ja havíem estat investigant per Internet i mitjançant

pel·lícules.

Darwin, com a naturalista, va anar amb un vaixell que tenia la missió de cartografiar tota la costa americana ja mencionada. Durant la visita a l'exposició vam veure l'armadura d'un armariet gegant i els distints tipus de pinsans que van descobrir a les Galápagos. Amb el que va descobrir durant aquest viatge va elaborar la seva "Teoria de l'evolució de les espècies".

Amb la sortida i l'estudi que hem fet sobre Darwin hem pogut aprendre molt d'una de les persones que més coses sabia sobre la biodiversitat.

-USAP-

Una de les sortides que més ens va agradar i va resultar molt enriquidora per a tots nosaltres va ser la visita que vam fer al centre marí de Badalona. En aquesta sortida vam poder conèixer l'hàbitat marí i diferents espècies que tenim al mar Mediterrani. Va ser una visita molt entretinguda en la que vam poder aprendre moltes coses interessants. Per complementar aquesta visita, durant l'any hem realitzar tallers de manualitats complementaris com ara, un punt de llibre amb el dibuix d'un cavallet de mar, un mural on podem observar una cadena tròfica del món marí i per entretenir-nos una mica, hem vist pel·lícules relacionades amb el mar com ara "Buscant Nemo".

El món marí ens ha fascinat i hem fet moltes coses relacionades amb ell però no és l'únic que hem fet a la Llar. Una altra sortida que ens va agradar molt va ser la visita que vam fer al Bosc Inundat que hi ha al Cosmocaixa de Barcelona.

En aquesta sortida vam poder veure in situ una hàbitat típicament amazònic, que és completament diferent al nostre: serps, ocells, peixos completament diferents als que tenim al nostre mar. Una de les coses que més ens va impressionar són els immensos arbres que tenen les arrels inundades en mig de l'aigua. Al dia següent, per recordar el que havíem vist, vam fer una serp casolana que volia imitar a les que havíem vist.

-Llar-

Salvem el drac!

Fa molts, molts anys, en un petit poble de Catalunya, vivien unes persones atemorides per un gran drac de color blau que es menjava totes les flors i les verdures del poble.

Al poble hi vivia un rei amb la seva filla, la princesa Elisabeth. La princesa estava empipada perquè per culpa del drac, que es menjava totes les plantes, ella no es podia fer les infusions que li agradaven.

La princesa es va empipar tant que va pensar la manera de castigar el drac. Pensant, pensant, va decidir que posaria una tanca al camp perquè el drac no pogués agafar les flors i les verdures.

El drac es va quedar molt trist perquè tenia tres fills i els havia d'alimentar amb les flors.

El fill petit, un drac que tenia tres anys, li va dir:

-“Pare, tinc gana. Per què ja no ens portes mai flors?”

I el drac li va contestar:

-“Ho sento, fill meu, però la princesa ha posat una tanca i no puc agafar les flors”.

Lavors, la senyora del drac li va dir:

-“Estimat, per què no saltes la tanca amb una escala?”

-“Això faré!”. Va dir el drac.

Al dia següent, el drac va pujar a l'escala per agafar les flors, però va caure i es va fer molt mal. El drac cridava i cridava, però ningú no l'ajudava perquè li tenien por.

Al cap d'una estona, un cavaller que sentia els crits del drac es va acostar. El cavaller no tenia por als dracs perquè era Sant Jordi. Quan Sant Jordi va veure al drac ferit el va voler ajudar i li va posar “tirites” i una bena a la pota. El pobre drac anava coix i St. Jordi, que li agradaven molt els animals, el va acompanyar a casa seva i el va ficar al llit.

La dona del drac va trucar al metge i, aquest, li va dir que tenia un esquinc i li va donar la baixa per quinze dies. La família del drac blau es va posar molt trista perquè el seu pare ja no podria anar al poble a buscar les flors i verdures que necessitaven per menjar.

La família del drac blau li va demanar ajuda a Sant Jordi per portar menjar i aquest va anar molt decidit al castell a parlar amb la princesa:

- “Princesa estimada, que no li agraden a vostè els animals?”

- “Sí que m’agraden. Els conills salten molt ràpid pel bosc, les papallones són molt maques i tenen molts colors i els esquirols són molt llestos”. Va dir la Princesa.

- “I els dracs, que no li agraden?”. Li va preguntar Sant Jordi.

- “Nooo! Treuen foc per la boca i són molt lletjos!”

- “I per aquest motiu els dracs no tenen dret a menjar i viure feliços?”. Li va preguntar Sant Jordi.

Llavors, Sant Jordi li va explicar la història del drac blau, de com va caure i es va fer mal a la pota i que ara estava amb la seva parella i tres fills per alimentar. També li va dir que tot el que havia passat era per haver posat la tanca al camp que els impedia arribar a les flors i verdures que necessitava per menjar.

Llavors, la Princesa va pensar com podia ajudar a la família dels dracs blaus.

Una bona idea era que quan el pare drac es curés de la ferida pogués treballar al camp de flors i verdures i fer una petita empresa per vendre infusions i verdures pels pobles. Així ho

Adrià Armada
-SOI-

van fer.

Quan van donar l'alta mèdica al drac, va anar al camp i es va dedicar a cultivar, regar i cuidar les plantes. La Princesa, a canvi d'aquesta feina, li donava cada dia una part d'aquestes flors i verdures per alimentar tota la seva família. Mai més van passar gana.

Sant Jordi, quan va veure que la Princesa ja apreciava al drac, es va posar molt content i es va enamorar d'ella.

- St. Jordi: "Oh Elisabeth! Ara, ja t'agraden els dracs?"

- Elisabeth: Sí, el drac blau és molt treballador!

Sant Jordi, amb el seu cavall va pensar d'anar a vendre les infusions i verdures per tots els pobles de Catalunya: Olot, Montblanc, Vic...

Tots van viure feliços perquè tenien molta feina i Sant Jordi li va voler agrair a la Princesa que estimés tant tots els animals, cultivant una flor molt especial que l'anomenaria rosa i era la flor més vermella que s'havia vist mai.

-STO-

Mònica Chinchilla

-SOI-

COL·LABORACIONS

— Pràctiques amb gust d'Hamburg —

Jonas i Harro són dos estudiants d'Hamburg que han estat fent pràctiques durant més de tres mesos en el nostre Centre i que han contactat amb nosaltres mitjançant l'Escola Roca de Barcelona, amb la qual ens uneix llaços personals i professionals.

Tot seguit podeu llegir de primera mà les experiències dels dos estudiants. Per aquells que no domineu l'alemany, us hem afegit una traducció.

Iolanda Martínez
-Tutora de Pràctiques-

Einarbeitung
Wir waren am Anfang sehr nervös und unsicher, aufgrund der Sprachbarriere.

Wir wussten nicht, was von uns erwartet werden würde und hatten Bedenken, ob unser geringes Sprachniveau ausreichen würde. Wir wurden aber herzlich willkommen geheißen und freundlich aufgenommen, was unsere Bedenken verringerte. Außerdem wurde uns gesagt, es sei kein Problem die Sprache noch nicht zu können, wir würden uns Stück für Stück an die Sprache gewöhnen. Die herzliche und lebhaftige Stimmung im Team und unter den KlientInnen war das Erste, was uns aufgefallen ist.

Wir hatten an unserem ersten Tag ein Gespräch mit unserer Anlei-

terin, in dem wir Dinge besprachen wie: Aufklärung ueber Rechtliche Handhabung, wie z.b. persoenliche Daten von KlientInnen... , die verschiedenen Gruppen von Canigo mit ihren unterschiedlichen Aufgaben und Zielsetzungen, Arbeitszeiten, Urlaubstage.

Anschliessend wurden uns alle 3 Arbeitsbereiche gezeigt: Die Wäscherei, die USAP, SOI und STO Gruppen. In letzterer blieben wir hauptsächlich und begleiteten den Arbeitsprozess, regelmäßige Angebote, sowie außergewöhnliche Feste.

Kontakt zu KlientInnen / Monitoren / Anleiterin

Den ersten Tag haben wir dann in unseren Arbeitsgruppen verbracht, in denen wir in der fol-

folgenden Zeit, bis auf gelegentliche Ausnahmen, eingesetzt wurden. Hier arbeiteten wir beständig mit einer Gruppe von ca. 8-10 Leuten zusammen. Für jede dieser Gruppe ist eine feste Monitorin zuständig, an die wir uns bei Problemen und Fragen wenden konnten. Wir wurden am Anfang auch wiederholt gefragt, ob es uns gutgehe. Wir konnten ohne Probleme einen Termin für ein Gespräch mit der Anleiterin abmachen, oder wurden von ihr angesprochen.

Für uns war es am Anfang sehr hilfreich in einer Kleingruppe zu arbeiten, da wir die Personen so besser kennen und einschätzen lernten. Auserdem kamen wir besser in den Arbeitsablauf und die Personen konnten sich an uns gewöhnen und wir wurden nicht mit einer großen Gruppe überfordert. Nach einer Zeit konnten wir die KlientInnen besser einschätzen und uns sicherer beim Umgang fühlen.

Durch kurze Gespräche über die Wochenendaktivitäten oder auch das Wetter konnten wir langsam Kontakt zu den KlientInnen aufbauen. Desweiteren nahmen wir

durch Körperkontakt Verbindung zu den KlientInnen auf.

Kommunikation

Gerade am Anfang bestand die Kommunikation noch häufiger aus nonverbaler Körpersprache. Einfache Sätze konnten wir uns aus dem Kontext erschliessen. Mit der Zeit konnten wir mehr sprechen und verstehen. Missverständnisse fanden von Zeit zu Zeit immer mal wieder statt, gerade dadurch, dass auch viel Katalan gesprochen wurde. Trotz der Sprachbarriere konnten wir Beziehungen zu den KlientInnen herstellen und mit der Zeit ausbauen.

Wir können heute zwar nicht fließend spanisch sprechen, finden es aber toll, dass wir einiges gelernt haben und in der Lage sind, manche Gespräche zu verstehen und auch Fragen zu stellen.

Teilnahme an Angeboten

Es finden regelmäßig Sportangebote für Kleingruppen von ca. 8-10 Personen statt. Darunter sind Basketballtraining sowie Schwimmen. Wir freuten uns, an allen Sportangeboten mehrere Male teilgenommen haben zu können.

Im Abstand von 4 Wochen finden Sportturniere mit anderen Vereinigungen statt. Wir konnten uns so einen weiteren interessanten Eindruck der Klienten machen, da wir sie so auch in anderen Situationen, als im Arbeitsprozess beobachten konnten.

Zudem begleiteten wir die KlientInnen bei einem Spieleturnier, an dem auch andere Vereinigungen teilnahmen, einem Einkauf, welcher dem Beschaffen von Büchern für das localtypische Fest Sant Jordi diente, dem Carneval, dem Osterfest mit besonderem Essen und dem traditionellen Schokoladeneikuchen.

Für das Carnevalfest haben wir mitgeholfen, Verkleidungen zu gestalten. Für das Jahresprojekt Biodiversidad und Sant Jordi halfen wir beim Gestalten von Plakaten aus selbstgemalten Zeichnungen und Bildern.

Beim Carneval herrschte eine tolle Gemeinschaft mit allen KlientInnen zusammen. Wir freuten uns über die sehr lebhafteste Stimmung.

Tägliche Aktivitäten

Wir assistierten beim Tisch decken und der Einnahme der Mahlzeiten. Wir gaben Unterstützung

durch Animieren und Hilfestellung bei der Arbeit mit Schrauben und Stiften, sowie den Hygienemaßnahmen. Gelegentlich begleiteten wir Sportangebote oder andere Aktivitäten.

Bildungsangebote

Täglich wurde aus der Tageszeitung vorgelesen und über aktuelle Themen informiert.

Das Bildungsangebot dieses Jahres dreht sich rund um "Biodiversidad". Das Thema dreht sich um das Ökosystem sowie die Umwelt. Um das Thema aufzugreifen, findet mindestens einmal in der Woche ein Informatik Tag statt, an dem die Teilnehmer auch den Pc und seine Möglichkeiten kennen lernen. Außerdem wurden Bilder zu bestimmten Themen, wie z.B. "das Meer" oder "der Urwald" gemalt und anschließend auf ein Plakat geklebt.

Vorbereitung / Durchführung des Projektes

Für unser Projekt wurden wir gebeten, dass Jahresthema miteinander zubeziehen. Wir haben uns für die Herstellung einfacher Musikinstrumente entschieden, die wir teilweise aus Naturgegenständen oder Alltagsgegenständen mach-

ten. Wir haben z.B. eine Rassel aus einer Klopapierrolle gemacht und diese mit kleinen Steinen gefüllt. Die Steine haben wir vorher mit einer Gruppe in der Natur gesammelt. Für die Vorbereitung bekamen wir zusätzlich während der regulären Arbeitszeiten Zeit zum Planen. Die erste Planung war zunächst nur für 6-7 Personen vorgesehen. Nach einem Gespräch mit der Anleiterin wurden wir gebeten, unsere Planungen für alle Gruppen von Canigo vorzubereiten. Am Ende hatten wir also eine Gruppe von ca. 60 Personen, die alle eins von 7 Instrumenten spielten. Zum Abschluss haben wir ein Konzert mit

allen Beteiligten gemacht. Letztlich war uns am Wichtigsten, dass alle den Prozess der Herstellung aktiv mitgestalten konnten, d.h. ein Instrument hergestellt haben, das man alleine spielen konnte und mit möglichst wenig Unterstützung selbstständig hergestellt haben. Dies ist uns unserer Meinung auch gelungen. Bei dem Projekt hat sich erneut gezeigt, dass Canigo großen Wert auf eine Gemeinschaft legt, da sie uns gebeten haben, das Projekt für alle zu planen und mit einem gemeinsamen Abschluss zu beenden.

Jonas & Harro
-Estudiants en Pràctiques-

Jonas, contruïnt, junt amb el Luís i la Núria, un dels instruments musicals.

Incorporación

Inicialmente estábamos muy nerviosos e inseguros debido a la dificultad del idioma. No sabíamos qué esperaban de nosotros y teníamos reservas sobre nuestro nivel del idioma.

Pero fuimos recibidos con cordialidad y esto nos tranquilizó. Lo primero que notamos fue el ambiente cálido y animado en el equipo y entre los usuarios.

El primer día hablamos con nuestras tutoras sobre temas de organización y funcionamiento de los diferentes servicios del centro, sus objetivos, la tipología de los usuarios en cada uno de ellos así como el trato adecuado y legal de los datos de los usuarios con los cuales íbamos a trabajar.

Conocimos los servicios: la lavandería, USAP, SOI i el STO. En este último es donde se centraron nuestras prácticas.

Normalmente trabajamos con un grupo de 8-10 personas, en cada grupo hay un monitor responsable que era nuestro referente para resolver problemas y preguntas. Contamos con facilidades para poder concertar cita con los tutores.

El hecho de trabajar con un gru-

po pequeño fue muy útil ya que nos permitió conocer mejor a la gente. A lo largo de las prácticas fuimos mejorando en el trabajo y las personas se acostumbraron nosotros, lo que nos permitió no sentirnos abrumados por el gran grupo. Después de un tiempo fuimos capaces de apreciar más a los usuarios y sentirnos más seguros. A través de charlas cortas sobre las actividades de fin de semana o el tiempo, se potenciaba el contacto con los usuarios.

Comunicación

Inicialmente la comunicación se basó en el lenguaje no verbal ayudado de frases simples que podrían deducirse en el contexto. Con el tiempo, hemos sido capaces de hablar y entender mejor lo que nos decían. También nos hemos encontrado con la dificultad adicional de que muchos hablaba catalán. A pesar de la barrera del idioma hemos sido capaces de establecer relaciones con los usuarios y ampliarlas con el tiempo.

Aunque hoy aún no dominamos el idioma hemos aprendido mucho y somos capaces de entender algunas conversaciones y hacer preguntas.

Participación en las actividades.

Las actividades deportivas se realizan en pequeños grupos de 8-10 personas, donde se incluyen la formación de baloncesto y la natación. Nos alegramos de haber tomado parte en actividades deportivas en varias ocasiones. Cada cuatro semanas se realizan torneos deportivos conjuntamente con otras asociaciones. También hemos participado acompañando a los usuarios en un torneo de juego al que asistieron otras entidades, en una salida a comprar libros para la festividad de Sant Jordi, en el Carnaval, Semana Santa con una comida especial y la mona de chocolate.

En Carnaval ayudamos a realizar los paneles. Para el proyecto de año, Sant Jordi y Biodiversidad ayudamos en el diseño de carteles de los dibujos e imágenes.

En el carnaval había una mucho ambiente y gran animación.

Actividades diarias

Ayudamos a poner las mesas y vigilar que comieran de manera adecuada. Ayudamos en el trabajo con los tornillos y pernos, así como en la realización de hábitos de higiene. De vez en cuando

realizábamos acompañamientos en la actividad de deportes u otras actividades.

Educación

Cada día se leía el periódico, lo que proporciona información sobre temas de actualidad.

El programa educativo de este año gira en torno a "La biodiversidad". Trabajamos sobre los ecosistemas y el medio ambiente. Para abordar los trabajos, al menos una vez por semana se realizaba la actividad de informática, donde los usuarios aprenden a usar el PC y sus posibilidades. Además, se buscaban imágenes relacionadas con el eje temático como "El mar" o "La selva".

Preparación y ejecución del proyecto.

Para nuestro proyecto se nos pidió que estuviera relacionado con el tema anual. Hemos elegido la elaboración de instrumentos musicales, realizados con elementos de la naturaleza y objetos cotidianos. Tenemos, por ejemplo, un sonajero hecho de un rollo de papel higiénico y lleno de piedras pequeñas. Las piedras que previamente se reunieron con un grupo en una salida por el entorno, en la naturaleza.

Para su preparación hemos tenido que organizarnos y realizar un trabajo adicional para la planificación.

El primer plan fue pensado inicialmente sólo para 6-7 personas. Después de una reunión con el tutor se nos pidió cambiar nuestros planes y realizarlo para todos los grupos de Canigó. Así que tuvimos un grupo de más de 60 personas que tocaron alguno de los siete instrumentos. Por último, hicimos un concierto con todos los que participaron. Lo más

importante era que todos pudieran ayudar a dar forma al proceso de manera activa, es decir, produciendo un instrumento que pudieran tocar individualmente y que lo elaboraran con un apoyo mínimo y creemos que lo conseguimos.

El proyecto ha demostrado, una vez más, que Canigo hace gran hincapié al gran grupo, ya que nos pidieron que participaran todos en el proyecto y para terminar con un acontecimiento conjunto.

Harro presentant al Taller el seu projecte final.

Jonas i Harro en diferents moments de les seves pràctiques.

RUTES TURÍSTIQUES

— Passejant per Vallvidrera —

Des de la Usap volem proposar una ruta per a totes aquelles persones que vulguin descobrir un petit tresor dins la ciutat de Barcelona. Es tracta d'una ruta molt fàcil de realitzar, amb unes vistes increïbles per desconnectar de la ciutat durant uns minuts. La ruta comença al peu del funicular i acaba al pantà de Vallvidrera.

Vallvidrera és un barri que es troba a 8 km de la ciutat de Barcelona. Les seves vistes són espectaculars. Com deia Manuel Vázquez Montalbán es tracta del balcó de Barcelona, un lloc on *“et pots acomiadar de tota una ciutat amb només una mirada”*.

Manuel Vázquez Montalbán, escriptor y periodista català, natiu de Barcelona, va viure durant molt de temps al barri de Vallvidrera. És aquest barri el que li dóna la inspiració per a la realització de moltes de les seves obres. Montalbán és considerat un dels més importants testimonis del final del franquisme i de la transició espanyola, així com una de les veus crítiques més respectades del país. Era un autor d'articles periodístics. També feia poesia, assaig i novel·la.

Punt d'inici: es pot iniciar a l'Estació del Funicular de Vallvidrera.

Distància: 5,1 km.

Durada: 1 hora.

Dificultat: fàcil.

Altitud mínima: 230 m.

Altitud màxima: 359 m.

1- Peu de Funicular. Agafem

a l'Estació del Peu del Funicu-

lar dels FFCC el funicular fins a Vallvidrera. Una vegada a dalt arribem a un mirador on es poden veure unes meravelloses vistes de la Ciutat Comtal. Hi ha un parc ben gran on podem fer la primera parada.

2- Alzina centenària. Passejant per Vallvidrera, en el centre es troba la Plaça Pep Ventura, on es pot observar una alzina centenària, típica de l'ecosistema mediterrani.

3- Pantà de Vallvidrera. Si seguim pel carrer des Reis Catòlics i caminant una bon estona ens trobem amb un pantà, una joia de l'enginyeria del S. XIX. Concretament es va començar a construir l'any 1850 amb l'objectiu d'aprovisionar a tot el barri de Sarrià. Aquest pantà el va construir Elies Rogent. Només arribar et trobes una meravella de la naturalesa i el cantar de les granotes, concretament, les granotes meridionals. Un lloc dins la ciutat on poder connectar amb la naturalesa més pura i la tranquil·litat.

4-Túnel Mina-Grott. Creues el pantà per un pont de fusta i arribes a unes escales que a la seva dreta hi ha una casa de color rosa. Baixes aquestes escales i et trobes un lloc de decans on poder realitzar un altre paradeta per esmorzar i gaudir del silenci de la muntanya. Després segueixes per un petit camí envoltat d'arbres. Una mica més avall ens trobem el túnel de Mina-Grott. El túnel tenia l'objectiu de portar tota l'aigua del pantà cap a la zona de Sarrià. Actualment per aquest túnel passa una canonada d'aigua que la porta des de Barcelona al Vallès. Hi circula prop de 400.000 litres diaris d'aigua.

5- Santa Maria de Vallvidrera. Si segueixes el camí uns quants metres més, ens trobem amb la Parròquia de Santa Maria, d'estil gòtic. A l'altre costat de la carretera et trobes la parada del FFCC per poder tornar al punt d'inici.

